

LA BARANA

El temple parroquial ha quedat millor condicionat amb les dues actuacions que han consistit, una, en treure el baldaquí i, l'altra, en eliminar els bancs que estaven trencats i eren un destorb. Almenys sembla que aquesta és una opinió molt generalitzada.

El baldaquí, com és sabut, es va donar a l'Església parroquial de Sant Vicenç de Castellet, on lluirà i farà un bon servei; els bancs ja inservibles se'ls ha endut l'Ajuntament per fer-ne compost.

Encara queden operacions de millora. Una d'elles és la restauració de la capella del Sant Crist del final del temple; que bé li cal una bona mà per treure-li tot el que amb els anys s'ha anat envellint i substituir-lo per materials nous quan calgui i restaurar, sempre que es pugui, molts dels elements deteriorats que poden recuperar-se. La mà de Lluís Agustí, amb traça i amb una gran dosi de paciència, farà que tota la restauració condueixi a fer-ne un lloc més dignificat d'oració pels molts devots que vénen a resar-hi.

El temple va posseir altres elements artístics de primer ordre, entre els quals hi havia el magnífic retaule barroc que la ignorància i el sectarisme varen destruir durant la Guerra Civil. Però no tot es va perdre. Tenim, encara que ple de pols i sota capes de pintura de baixa qualitat, un tresor que, ben restaurat també de la mà i dedicació sense mirar el rellotge d'en Lluís Agustí, pot incorporar-se novament al lloc original on va ser-hi durant segles. S'ha conservat intacte, si bé li cal un treball a fons de neteja per deixar-lo com era originàriament, posant a la vista el ferro forjat. S'han de treure unes bases de llautó sobrefegides que sostenien uns grans ciris elèctrics que, avui, no tenen sentit. No s'ha de fer res més sinó deixar-ho tot com era abans. Es tracta de fer una cosa semblant a la que es va portar a terme amb els bancs que llueixen en el claustre i en la sagristia: sota una capa vulgar de pintura hi havia el que ara podem veure.

És curiós que per suplir la necessitat d'una barana que té aproximadament uns 80 centímetres d'alçada, s'hagin posat dos bancs de ben poca categoria, perquè la gent no caigui des de l'antic presbiteri que està bastant elevat respecte del terra del temple. Els respallers dels dos bancs que fan de barana tampoc compleixen bé la seva funció de servir de parapet, doncs no arriben a l'altura que seria convenient per donar la seguretat que cal.

Posar novament la barana, penso jo, seria un pas important per a una millor funcionalitat i per l'adequada valoració artística del temple. El fet de ser de ferro forjat a mà, seguint formes molt estilitzades i utilitzant solament reblons fixats a cop de mall, alhora que donaria la plena seguretat de no caure, evitaria la impressió de separació que pot experimentar-se veient els respallers de fusta dels dos bancs que, ara, necessàriament hi ha i abans no calia que hi fossin. I a més a més, es recuperaria així un dels escassos elements realment valuosos que es conserven de l'herència que els frares carmelites ens van deixar.

És un tema a pensar.

MN. JAUME BRUFAU